

Inork ikusten ez zuen haria

Basoaren azpian, eguzkia inoiz iristen ez zen lekura, hari zuri bat bizi zen.

Hain mehea zen, ezen lur zati batek harkaitz bat zirudien. Ez zuen hostorik, ez lorerik, ez maskor distiratsurik. Sustraien artean poliki hazten bakarrik zekien.

Fil zuen izena.

Goian, basoa ikus zitezkeen gauzez beteta zegoen.

Haritzak ehun adar zituen.

“Zeruari eusten diot”, esan zuen.

Errekak harrien artean salto egin zuen.

“Ura ekartzen dut”, abestu zuen.

Erleak lore batetik bestera zebiltzan.

“Fruituak esnatzen ditugu”, burrunba egin zuten.

Filek lurpetik entzun zien.

“Eta zer egin behar dut?”, galdetu zion bere buruari.

Batzuetan sustrai bat aurkitzen zuen.

“Egun on”, esan zuen Filek.

“Egun on”, erantzun zuen sustraiak.

Eta Filek bere bideari jarraitu zion.

Goiz batean, astigar hazi bat iritsi zen basora. Haizeak hiru egun eta hiru gauez irauli zuen lur ilun batean finkatu arte.

Hazia ireki zen. Sustrai txiki bat atera zen, eta gero bi hosto zituen zurtoin bat.

“Ala naiz”, esan zuen kimuak.

“Fil naiz.”

“Sustrai bat zara?”

“Ez.”

“Harra zara?”

“Ezta ere.”

“Orduan, zer zara?”

Filek ezin izan zuen azaldu.

“Hau naiz”, esan zuen besterik gabe.

Alak sustraia pixka bat sakonago sartu zuen, eta ukitu egin ziren.

Udaberrian, elkarrekin hazi ziren. Alak argia bilatu zuen. Filek beste sustrai batzuk bilatu zituen.

Erromero sustraia aurkitu zuen, mehea eta usaintsua. Pinu sustraia aurkitu zuen, soka bat bezain sendoa. Haritz sustraia aurkitu zuen, zabala eta tolesturaz betea.

Filek denak ukitu zituen.

“Egun on”, esan zuen.

—Egun on —erantzun zuten.

Uda iritsi zenean, erreka txikitu egin zen.

Lehenik jauzi egiteari utzi zion. Gero, abesteari utzi zion. Azkenean, harrien artean putzu biribil batzuk baino ez ziren geratu.

Haritzak hostoak pixka bat tolestu zituen. Erromeroak bere usaina ezkutuan mantendu zuen. Erleek lurretik hurbilago hegan egin zuten.

Ala egarri zegoen.

Bere sustraia oraindik motzegia zen ur sakonera iristeko. Bi hosto samurrek kolorea galdu zuten.

—Fil —xuxurlatu zuen—, uste dut desagertzen ari naizela.

Fil haritzaren sustraira joan zen korrika.

—Ala egarri dago.

Haritzak bere sustrai zaharrak mugitu zituen.

—Nik ere bai.

Fil pinuarengana joan zen.

—Ala egarri dago.

—Guztiok gara —erantzun zuen pinuak.

Fil erromerora, belar multzoetara eta hosto lehorren azpian bizi ziren perretxiko txikietara iritsi zen.

Edonon erantzun bera sentitu zuen.

—Ez dugu soberan askorik.

Fil Alarengana itzuli zen. Bidean, sustrai bakoitzaren barruan ezkutatuta zeuden tantak pentsatu zituen. Inongo zuhaitzek ez zuen nahikoa putzu bat emateko. Inongo zuhaixkak ezin zuen erreka eskaini.

Baina Filek sustrai guztiak ukitu zituen.

Mutur bat haritzerantz luzatu zuen eta bestea pinurantz. Erromeroarekin korapilo leun bat egin zuen. Bide txikiak ireki zizkien perretxikoei, belarrei eta iratzeei.

“Tanta bat”, galdetu zuen. “Bat bakarrik”.

Haritzak tanta bat askatu zuen.

Pinuak beste bat askatu zuen.

Erromeroak ez zuen tanta osorik izan eta erdia eman zuen.

Iratzeek hiru txiki-txiki bidali zituzten. Perretxikoek beren txapelen azpian gordetzen zuten freskotasuna gehitu zioten.

Filek bere gorputz lirainean zehar eraman zituen.

Lurrak pisu handia eman zion. Harriek bidea blokeatu zioten. Behin baino gehiagotan pentsatu zuen hautsiko zela.

Baina tantek aurrera jarraitu zuten.

Bat bestearen atzetik.

Alarengana iritsi arte.

Kimuak pixkanaka edan zituen. Hurrengo egunean, hosto bat berriro altxatu zen. Bi egun geroago, besteak ere bai.

—Nola egin duzu? —galdetu zuen Alak.

Filek basoaren azpian ireki zituen bideei begiratu zien.

—Ez nuen urik —esan zuen—.

Eta ez zuen gehiago esan.

Ilargi asko igaro ziren berriro euria egin aurretik.

Urak hostoetan zarata egiten zuenean, haritzak adarrak ireki zituen. Errekak bere abestia berreskuratu zuen. Erleek hain azkar hegan egin zuten, ezen txinparta txikiak ziruditen.

Ala hazi egin zen. Urtero itzal gehiago botatzen zuen lurrera. Bere azpian, onddoek hezetasuna hobeto mantentzen zuten, eta Filek aurrera egin zezakeen lehortu gabe.

Gau batean, hosto hori bat erori zen haritzetik. Lurrean etzan eta galdetu zuen:

—Nork eusten dio basoari inork begira ez dagoenean?

Haritza isildu egin zen.

Erreka bi harriren artean zihoan.

Erleak lo zeuden jada.

Lur azpian, Filek sustrai bat ukitu zuen. Sustraiak beste bat ukitu zuen. Eta freskotasun leun batek basoa zeharkatu zuen mutur batetik bestera.